

Daj, da dolžnosti jaz svoje spoznam,
 Volji da Tvoje se nizka udám,
 Srečno vriskáje, otožno terpèč
 Naj se kloním Ti, v ljubezni gorèč.
 S svojo podpóro zaščíti me Tí,
 Kádar poslednji mi boj zagrozí,
 Kádar pobegne telesna mi moč,
 Gròbna pred mánoj razgrne se noč,
 Daj, da iz njé probudí me na dan
 Z gromom pohlévnim ukáz Tvoj močán;
 Tja me pokličí, kder míne gorjé,
 Kder so živénje le sanje svetlé,
 Rajske kder sreče kipéči izvòr,
 Kder zaželéni je nájden uzòr,
 Ondu, kder s Tvojo krasoto prevzét
 Duh povelíčan preslavlja Te vnét,
 Ondu, kder Car Ti na večni si čas,
 Tam naj hvaleča Tvoj gledam obraz! —

Lujisa Pezjakova.

Brézova šibica.

(Na slovensko preložil V. Eržén.)

Živela je pred več leti zeló ubožna mati. Bila je tolika sirota, da nij imela s čem rediti sebe niti svojega otroka. Živela sta le o milostinjah drugih ljudi. In kadar je mati hotela skuhati malo sòka, treba jej je bilo iti poprej v góro iskati drv. Mislite si otroci, kako žalostno je v takej hiši, kjer gospoduje pomanjkanje in glad!

Necega dne zopet nij imela mati niti jednega pólenca, da bi zanétila ogenj na ognjišči; zatorej pokliče sina in mu reče: „Vojko, ídi tja v góro, da nabereš malo drv, kajti jaz nemam niti treske več, da bi zakurila in skuhalo sòk. A bodi priden ter glédi, da nabereš denes več suhljadi nego li zadnjič, ker jutri je — praznik.“

Vojko takój uboga mater, vtakne v torbico kos ovsenjaka, vzame vrv, da poveže drva in otíde, da si zeló gladen, tja v góro. Prišedši v gozd, začne nabirati suhljad, da mu je kapal znòj od čela in je popolnem pozabil na glad in ubožnost. Ne dolgo in imel je precejšno breme suhega dračja, katero poveže z vrvjo in zadéne na glávo. Vroč je bil dan in solnce je hudo pripekalo, ko je deček z bremenom na glavi težko sopèč stopal skozi gozd. Ménil je, da užé ne more dalje, ker breme ga je zeló pritiskalo, nogi ste opešali in čim dljè tem bolj se je oglašal glad v praznem želodci. Nekaj otožnost se ga polastí, a kmalu se zopet ohrabri, ko pomisli, kako ga bode mati vesela, kadar ugleda toliko breme suhega dračja, ki ga je nabral. Tako polagoma idóč in misleč na ubogo mater, zazrè na jeden krat pred soboj staro, v dve gubi upogneno bábito. Obraz jej je bil nagrbančen in oči so se jej blestéle kakor žareča ognja. Pred njo je ležalo veliko breme suhih drv in tožila je, da jej nij mogoče težkega bremena dalje nesti.

„Daj, pomózi mi!“ reče starka bližajočemu se dečku.

„Sam imam dovolj nositi in mati me užé težko pričakujejo,“ odgovori jej Vojko.

„Ej, saj si mlad in dolgopét!“ odvrne starka ter se mu prijazno nasmehne. „Lehko še dospeješ do doma o pravem času, ako mi tudi poneseš ta zveženj drv do moje kôče, ki nij daleč od tukaj. Daj, stori mi to veselje, ne bode zamán, dobro te plačam!“

Vojko si misli, kaj neki mu more dati starka, ki sama nema ničesar. Vendar se dadè pregovoriti, odloži svoje in zadene njeno breme na glávo ter počasi korači za starko, ki mu je kazala pot. Nijsta dolgo hodila, da obstoji starka pred nizko, leseno kôčo ter reče dečku: „zdaj pa le odloži breme, tukaj je moje stanovanje. A potrpi malo, da te plačam!“

Vojko stori, kar mu je ukazala stara ženica ter komaj čaka, da bi videl, kaj mu podelí siromašna stara žena.

Kmalu se starka vrne iz hiše ter prinese v roci brézovo šibico. Vojku se je žena zdela zdaj mnogo večja nego li poprej, bila je čestitljiva in resna, da se je je skoraj bal.

„Ti si vrl deček, ki se rad usmiliš ubozih in starih ljudi; zato dobodeš od mene plačilo. Ná, tu imaš brézovo šibico; dobro jo hrani, prinašala ti bode zlatega sadú!“

To izgovorivši, podá mu šibico ter izgine v siromašno kôčo. — Vojko se je malo ne smijal takemu bornemu darú, a vendar obdrží vejico ter hiti nazaj v gozd po svoje breme. Zadéne je zopet na glávo in z brezovo šibico v desnej roci korači dalje proti domu. A nij dolgo hodil, da ga obide neka čudna utrujenost in zaspanost. Misli si: malo bodem počival in spal, drugače ne pridem dalje. Kakor je mislil, tako je tudi storil.

Odloživši suho dračje, vtakne brézovo šibico v zemljo, vleže se na mehek mah in kmalu se zaziblje v sladko, prijetno spanje. Ko je solnce užé zahajalo in je večerni veterc začel pihljati po zelenem gozdu, izbudi se Vojko iz sladkih sanj, manéč si spanec iz oči. Najpred pogleda na suho dračje, potem še le na dragoceno brézovo vejico. Ali kako se začudi, ko na mestu vejice vidi stati košato drevo, na katerem se je blestélo zlatih in srebrnih listov in ovočja (sadja) vse vprek! Ves vesel vzklikne, skoči k začaranemu drevesu in začne smukati liste in jabolka ter je mašiti v žep. Napolnivši vse žepe do vrha, poslovi se od prečudnega drevesa, naloží zopet breme na glávo ter hiti domóv.

Mati je užé težko pričakovala Vojka, bojéč se kake nesreče, ker ga tako dolgo nij bilo domóv. A kdo popíše njeno veselje, ko ugleda Vojka nenavadno veselega v hišo stopiti. A vidéč, da nema sè soboj niti jednega polenca, razgnjévi se, rekóč: „kod si se potepal ves dan? Zjutraj za rana sem te poslala v gozd, da nabereš nekoliko suhljadi, a ti prideš tako pozno, ter ves prazen domóv!“

„Ne hudujte se, draga mati!“ prosi jo Vojko. „Pridno sem delal in gotovo bodete zadovoljni z manoj!“

To rekši, izsuje srebrne in zlate liste in jabolka na mizo, ki so se blestela, da je materi skoraj vid jemalo.

„Od kodi ta zlatnina in srebrnina?“ povpraša skrbna mati Vojka, bojéč se, da ti zakladi nijso pridobljeni poštenim načinom.

„Vse to sem si prislužil v gozdu!“ vzklikne Vojko ter ves vesel objame začudeno in presrečno mater. Potlej jej pové dogodbo o starej bábici in o zlatonosečem drevesu. Zdaj se mati upokoji in bila je neizrečeno vesela tolike sreče. Od tega dné nájsta več trpela nikacega pomanjkanja, bila sta imovita.

Žid Mousa in Turek Mustafa.

V Sírskej deželi na Jutrovem je živel Turek, Hadži Mustafa imenovan. Kupčeval je s kozjo dlako in si pridobil toliko premoženja, da se je mogel prištevati k najbolj imovitim trgovcem domačega mesta Hamaha. Da bi se za toliko srečo zahvalil proroku, namenil se je na romarski pot v mesto Meko. Njegova družina nij bila obíla, razven žene je imel samo še dva sužnja. A ker žena nij hotela ostati sama domá, nego je želela ž njím obiskati grob Mohameda proroka, zato je mož prodal, kolikor je imel kozje dlake nabrane, vzel je ženo in sužnja sè soboj ter je ostavil prazno hišo brez váruha.

Samo nekaj je skrbelo Mustafa, in to je bilo, kam bi za čas svojega potovanja skríl svoje novce. Sè soboj je jemati nij kazalo, ker bi ga v puščavi lahko napadli Beduini in bi ga oropali; doma je pustiti tudi nij varno, ker je hiša brez váruha; zvestemu prijatelju je zaupati je bilo še manj mogoče, ker pravega prijatelja nij imel nobenega. Po dolgem premišljevanji sí nekaj izmisli, kar se mu je najboljše zdelo. Vse svoje novce (denarje) lepo zavije in dene v petero loncev, katere potem z maslom do vrha napolni. Te lonce odnese v hišo svojega soseda, žida Mouse, proséč ga, naj mu je hrani, dokler se vrne od groba, ker v loncih ima pripravljeno maslo za zimski čas. A po teži teh posod je Mousa kmalu spoznal, da je v loncih vse kaj družega nego-li maslo. Komaj se je Mustafa iz doma odpravil in z neko večjo karavano v Damask odpotoval, užé je žid lonce pregledal, novce iz njih pöbral in je z maslom zopet do vrha tako zalil, da jim storjene škode nij bilo znati.

Ubogi Turek je po svojej vrnitvi kmalu zapazil, da ga je zviti žid okradel, a ker so lonci od zunaj bili nepoškodovani, in ker nij imel nobene priče, da so v loncih bili hraneni novci, zato se tudi pri sodnji nij mogel in tudi nij smel oglasiti. Mislil je zatorej noč in dan, kako bi kako drugače kaznoval hudobnega Mouso in zopet nazaj dobil svoje novce. O svojej izgubi nij nikomur ničesar povedal in še celó njegova žena mu je morala na Mohamedovo brado priséči, da o tej zadevi bode imela zmirom jezik za zobmi.

Necega dné gre Mustafa v bližnje mesto Homs, da prodá kozjo dlako v ondotnih tovarnah. Pri tej priložnosti vidi družbo komedijantov, ki so imeli posebno lepo in izurjeno opico. To žival kupi, vzame jo sè soboj domóv in jo zapré v posebno izbo, v katero je samo on zahajal in nikdo drugi. Potlej ši kupi na trgu staro obnošeno obleko, kakoršno návadno nosijo židje, tudi čapko in pisan pas, kakor ga je nosil sošed Mousa. V tej obleki je vsak dan po večkrat obiskoval opico, posebno kadar jej je nosil živeža in se je igral ž njo. Opica se ga je kmalu tako privadila, da mu je hitro skočila na vrat, objemala ga in poljubovala, kadar koli je stopil v izbo.

Bilo je necega po póludne, da sreča Mustafa na ulici sošedovega sina, mladega Mouso. Prijazno ga pozdravi, dobríka se mu, ter tako dečka vabi v